

LAUPÄEV

Tee talli oli valgustamata ning sügishommikuse hämaruse ajal oli seda üksinda pisut kõhe kõndida. Kambas liikudes ei olnud aga probleemi ja telefonide taskulambid olid kogu valgusallikaks, mida vaja läks.

„Kuulge, aga vaheaeg tuleb siiski päris vinge ju,“ õhkas Meribel.

„Vaheaeg suva, aga praktikant on hiljem ka siin. Mis siis, kui ta on mingi imelik?“ muretses Maria.

„Mis sellest? Meid on ju rohkem,“ ei näinud Andres mingit probleemi.

„Jah, meie ning siis veel Ulrika ja Harri ka. Ta võib olla nii imelik, kui tahab, aga kogu kambast ta jagu ei saa,“ vastas Sigrid raudse enesekindlusega, kuigi ka tema ise kahtles natuke. Ta ei saanud uute inimestega alati kõige paremini läbi, ja mis siis, kui too praktikant Agnes on ikkagi veider?

„Olgem ausad, isegi kui ta prooviks midagi imelikku teha, siis Anneli on siin, ta ei luba kellelgi endale pähe istuda,“ lisas Meribel ning see lause muutis Sigridi enesetunde miljon korda paremaks. *Tõsi, esiteks on meid rohkem, ja teiseks on meil Anneli.*

Talli jõudes jäi neile kaminaruumis kohe silma võõras lillat värvi spordikott. Sigrid müksas Meribeli: „Kuule, see ongi vist selle praktikandi, Anna oma.“

„Agnese,“ parandas Meribel.

Agnes ise pidi aga vist olema üleval Anneli korteris, sest tallikorrusel nad teda ei näinud. Ideaalse ajastusena, täpselt siis, kui kõigil olid riided vahetatud, aga enne, kui nad hobuste juurde suundusid, oli trepil kuulda sammukõminat.

„Hommikust,“ tervitas Anneli reipalt. Tema kõrval seisis Sigridist kindlasti vanem, ent Annelist selgelt noorem tüdruk. Tundus aga, et praktikant on vähemalt sama kohmetu kui teda hindavalt vaatavad noored.

„No mis te vahite nüüd teda, nagu ta oleks mingi ilmaime?“ pöörutas Anneli. „Igal juhul. Siin nad siis on, Agnes. Ma juba enne rääkisin, aga saad nüüd näod ja nimed kokku viia. Andres, meie ainus kutt. Vähemalt selles seltskonnas, algajates on mõni veel ja neid näed hiljem. Siis meie kaks suka ja saapa paari. Esmalt Meribel ja Sigrid, need kaks seal. Ja siis Gerda ja Kaisa, ainult et Kaisa läks ratsutamise asemel vaheaajaks päikese alla. Näed teda pärast vaheaega. Maria on seal ja ühel hetkel peaks ka Ulrika kohale jõudma, tema tunned ära selle järgi, et erinevalt nendest, kes siin sind suu lahti jõllitavad, on Ulrikal pisut rohkem kombeid.“

Nimetatud noogutasid, naeratasid või tõstsid veidraks viipeks käe. Maria pisut lahti vajunud suu klõpsas kinni.

„Agnes, nagu te loodetavasti oskate järeldada, on meie tore praktikant, kes on meie seltsis kuni jõuludeni. Ta just saabus, nii et pole talliga veel tutvuda jõudnud. Sigrid, Meribel ja Gerda, mis te arvate, kui võtaksite ta sappa ning näitaksite põhilised asjad ära? Andres ja Maria, olge head, pange oma hobused valmis. Mangole ja Piraadile ei teeks täna natuke pikem trenn liiga, nii et võite omapead alustada. Võtke asja lihtsalt, tehke korralikult

sammu ja muud. Eks ma hoian ka teil silma peal. Meribel, Sigrid ja Gerda, teie liitute nendega siis, kui tallitiir tehtud,“ jagas Anneli juhised kätte.

Maria ja Andres kadusid hetkega varustuseruumi suunas. Anneli suundus neile järele, jättes kolmiku koos Agnesega oma-päi.

„Tere,“ naeratas Agnes nüüd uuesti. Huvitaval kombel jättis ta nüüd, ilma Anneli kõrval olemata, ikkagi päris enesekindla mulje, mis Sigridil tuju natuke ära ajas. *Seda meil küll vaja ei ole, et ta siin Anneli kõrval käsutama hakkaks!*

„Gerda? Meribel? Sigrid?“ kordas praktikant nimed üle.

Nüüd tundis Sigrid selget torget. Agnes oli tema ja Gerda sassi ajanud, kuidas see üldse võimalik saab olla? „Mina olen Sigrid, tema on Gerda.“

„Oih, sorri.“

„Küll lõpuks jääb meelde,“ oli Meribel kohe lepitajaks ja võttis juhtimise enda kätte. „Meil ju tegelikult väga suur tall ei ole. Anneli nagunii on midagi juba ka rääkinud, et kes meil siin on. Aga teeme kiire tiiru ja saab ära näidata.“

Kaminaruum ega varustuseruum ei vajanud tutvustamist, niisiis suundus seltskond läbi vahekoridori tallialadele.

„Siin on Piraat, Maria hobune,“ alustas Meribel näitamist. Siis liikus ta tühja boksi juurde: „Siin oli Mileedi, aga ta omanik viis ta natukeseks enda juurde tagasi. Sigrid sõitis temaga.“

„Jah, seni kuni ta oma hobuse sai,“ lisas Gerda kiirelt juurde.

Sigrid vaikis. Enne kui ta Toora sai, oli ta sõitnud Mileedi-ga. Kuu aja eest oli aga Mileedi omanik hobuse tagasi oma koju viinud ja Sigrid oli pidanud kauni määraga hüvasti jätma. Kuigi tal oli nüüd päris oma hobune, keda mitte keegi mitte kunagi

ära ei vii, oli osa temast siiski olnud metsikult kurb, kui Mileedit treilerisse talutati. Tegu oli siiski esimese hobusega, kellega ta oli sedavõrd pikalt sõitnud, kelle eest nii palju hoolitsenud, et ta oli hakanud mõtlema Mileedist kui enda hobusest. Kõik, mida nad olid vastastikku õpetanud ja teineteiselt õppinud, kõik need mälestused – Sigrid oli kindel, et ka Mileedil oli kurb temast lahkuda ja igatsuski on vastastikune.

„Siin on Mango, Andrese sõiduhobune. Tal ja Mileedil on sama omanik,“ jätkas Meribel häirimatult. „Siinpool hetkel rohkem ei ole, Annelile meeldib mingeid bokse ka vabana hoida, et vajadusel oleks võtta.“

Sel ajal kui Meribel pingevabalt jutustas, hoidsid Sigrid ja Gerda suud kinni. Sigrid ei kujutanud ette, mis küll pidevalt mossitava Gerda peast võis läbi käia, ent ta ise mõõtis praktikanti pilguga. *Huvitav, mis tüüpi inimene ta siiski on ... Ühelt poolt ei tohiks temaga vist väga probleeme olla. Ta tundub siiski suht noor olevat, nii et äkki on ta selline lõbus ja tore. See oleks küll vinge. Aga äkki on ta mingi upsakas ja ajab nina püsti ja siis ongi vaheaeg rikutud, rääkimata ülejäänud praktikaaja nädalatest! Ah, mis ma sellele praegu mõtlen! Eks varsti saab aimu.* Sigrid suunas oma tähelepanu tagasi Meribelile.

Agnes noogutas tähelepanelikult: „Jah, vabu bokse ju tegelikult on. Ja hobused panete siis boksis valmis ning siis toote välja, jah?“

Nüüd kiirustas Sigrid vastama, sest ta oli ainus, kes oli siinpool oleva hobusega sõitnud. Eks teised teadsid muidugi ka, ent tüdruk kasutas võimalust ära: „Puhastame boksis, siis toome välja, seome selle lati külge kinni ja paneme valmis. Mõnikord puhastame ka siin väljas, oleneb.“

Agnese pilk liikus latilt ja postidelt laeni, mis selle kohal oli. Sigrid võinuks kihla vedada, et teine mõtles sellele, kui ebaturvaline see on, aga Agnes ei öelnud midagi.

„Teisel pool on praegu rohkem hobuseid,“ juhtis Meribel neid üle maneeži. „Alustades sealt paremalt: seal on Lohe – Kaisa sõidukas, Tsaar – Gerda sõidukas, Priima, kellega sõidan mina. See on esimene sats.“

„Ja siis aasta alguses lõpetas Anneli nende lisabokside ehitamise,“ osutas Meribel vasakul olevale ukseavale. „Enne oli seal kaks boksi, Roosile ja Deltale, aga siis ehitas Anneli veel neli juurde. Seal on siis Izzy ja Nolan, kaks noort, ning Lonni – Anneli tunnikas, ja Atoora ...“

„Toora,“ täpsustas Sigrid automaatselt.

„Noh jah, Atoora või siis hüüdnimega Toora, mille Sigrid talle andis. Sigridi hobune,“ muigas Meribel ja jäi seisma.

„Siinpool on siis kõik boksid sellised?“ uudistas Agnes, piiludes kõige uuemaid, värskelt valminud bokse.

„Ehhh ... mitte väga,“ pomises Meribel ja Gerda tegi ka jälle suu lahti: „Näe, tule vaata!“

Tema juhtimisel suundus väike seltskond kolmest otse maneeži avanevast boksist keskmise, Tsaari oma juurde. Gerda lükkas kahe poolega ukсед lahti ja astus esimesena sisse.

„No tere-tere, vana kere,“ tervitas ta hellitlevalt oma sõiduhobust. Priima ja Lohe sirutasid oma kaelad üle madalate vahe-seinte, et uudistada, kes tulid.

Sigrid hammustas keelde, nähes Agnese šokeeritud nägu.

„Umm ... kas Anneli plaanib millalgi seinad kõrgemaks ehitada?“ küsis praktikant ettevaatlikult.

Tüdrukud vastasid kooris: „Ei.“

„Olete ikka kindlad?“ jäi Agnes kahtlema.

Sigridile tegi Agnese reaktsioon mingil põhjusel nalja, nii et ta vastas lausa uhkusega: „Täiesti kindlad! Ja üldse, siis ei saaks me midagi sellist teha!“ Tüdruk ronis kergelt üle kahte boksi eraldava vaheseina Lohe juurde. Hobusel polnud selle vastu midagi. Meribel istus aga teisele vaheseinalle ning kui Priima oma pea talle sülle toppis, hakkas ta hobust sügama.

„Aga ... nad saavad ju siin bokside vahel liikuda. Või siis ükssteisele liiga teha, hammustada või midagi,“ selgitas Agnes endiselt, kulm kortsus.

„Hah! Seda küll ei juhtu,“ naeris Gerda vastu, ronides vaheseina pealt Tsaarile selga.

„Jah, nad saavad ülihästi läbi,“ kostis ka Meribel muretult.

Agnese näol oli endiselt kahtluse pitsar ning Sigrid pidi huulde hammustama, et mitte naerma pursata. *Agnes ei oleks nagu mitte kunagi näinud sellist tallilabendust!* Meribelis tekitas Agnese üllatus vist aga kohmetust, sest korra veel Priimat süganud, vibutas ta end vaheseinalt alla: „Lähme edasi?“

Pärast küüni juures käimist, suurema sõiduplatsi ja puitaia ümbritsetud väiksema platsi näitamist ja sälukoplile viitamist said neil kõigil aga tõesti ideed otsa ning oli aeg tagasi talli liikuda.

„Kas sa nägid ta nägu, kui me Tsaari ukse lahti tegime? Ja küüni juures?“ itsitas Sigrid, kui nad Gerda ja Meribeliga varustuseruumi jõudsid. Agnes oli otse läinud maneežis tunni peal istuva Anneli juurde.

„Me oleksime ta nagu kuskile õuduka võtetele tirinud või midagi,“ porises Gerda. Oli ilmselge, et ta oli pisut pahane selle peale, kuidas praktikant oli nende lahedasse talli suhtunud.

Suure hooga valjad haaranud, pillas Gerda need maha ja vandus omaette.

Meribel sättis Priima valjad õlale ja võttis sadula kogenult kätte. Gerda märkuse peale kehtas ta õlgu: „Ju siis see on talle lihtsalt uus. Nagu – tallid teevadki ju asju erinevalt. Võib-olla ta ei ole kuskil näinud, et hobused oleksid kambakesi koos ja ilma korraliku vaheseinata. Aga ta harjub sellega.“

„Egas tal muud üle ei jää,“ nõustus ka Sigrid. Ja tõesti, muud üle ei jää, sest kui Agnes proovib hakata siin ise mingit seina laduma või ehitustöid korraldama, on täiesti kindel, et Anneli viskab ta tallist välja kiiremini, kui praktikant oma tegevust põhjendada jõuab.

*

Trenn kulges rahulikult. Anneli andis neile ülesandeks sõita vahelduse mõttes ilma jalusteta. Teiste jaoks oli see ehk pisut tüütu, ent Sigridi jaoks juba täiesti harjunud viis. Muidugi ei päästnud see teda õpetustest.

Kuigi Anneli kulutas suurema osa ajast Agnesega vestlemisele ja talle asja seletamisele, jagus tal silmi ka sõitjate jaoks: „Sigrid, miks sul on mingi küür seljas? See kühm rikub kogu pildi ära. Sa pole ju Quasimodo. Siruta end välja, leia kuldne kesktee ning veendu, et sa ei tee Toora elu miljon korda raskemaks.“

Tundus, et ka Agnes sai Annelile pakkuda, mida tema muudaks. Sigrid märkas, kuidas Agnes midagi vaikselt Annelile ütles ja Anneli seejärel kohe valjemalt teadustas: „Sigrid, ole nüüd, õlad puusade kohale! Ja lase oma jalad lõdvaks!“

Olgu, tal oli õigus. Sigrid avastas, et ta oligi hakanud hobust liigselt jalgadega pigistama, ent ta oleks eelistanud seda kuulda otse Annelilt, mitte Agnese ideena. Tüdruk teadis aga, et praegu pole aeg midagi sellist vastu poriseda. Kõigest hoolimata oli trenn mõnus ja meeldiv ning Sigrid oli Toorat boksi talutades suurepärasel meeleolul.

„Super töö, super, super, super töö,“ sosistas ta hobuselegi ja andis talle igati väljateenitud porgandijupid.

Valjad õlale visanud, sammus ta hoogsalt üle maneeži varustuseruumi ja kaminaruumi suunas. See oli ideaalne algus põnevale vaheajale, mida nad kõik olid nii väga oodanud.

„No mis sa särad?“ uuris Andres üllatunult, kui Sigrid varustuseruumi astus.

Sigrid vajus ohatel diivanile siruli: „No mida ei ole särada, trenn oli ju nii mõnus! Ja nüüd on nädalavahetus ja siis nädal ilma koolita! Perfektne.“

„Peaaegu küll. Oleks suvi, oleks veel parem,“ tähendas Maria, pannes kinni oma kapiust, kust ta oli tagavarapusa otsinud. Ta nügis Sigridi jalad kõrvale ja istus ka diivanile.

„Mis me siis täna teeme? Anneli ei saa meid koju käsutada. Kooli ju pole,“ lausus Meribel oma tugitoolist mõnuga.

„Äkki mingi film või midagi?“ pakkus Andres ning kohe läks vaidluseks, millise filmi kasuks otsustada.

„Ei! See pole üldse nii hea,“ soigus Gerda filmi „Dream Horse“ pakkumise peale ja lükkas riburadapidi tagasi ka järgmised ettepanekud.

„Me ei pea alati ratsutamist vaatama. Äkki mingi sügise-film?“ pakkus Sigrid, kes nüüd lamas diivanil juba pea alaspidi, jalad üle seljatoe.

„Hookuspookus?“ käis Meribel välja ja sellest klassikalise-
sest näitest kinni haaranud, pakuti teisigi *halloween*'iga seotud
linateoseid: „Addamsite perekond!“ – „Õudse filmi“ sarja
kõik filmid!“ – „Karje!“ – „Edward Käärkäsi!“ – „Hal-
loweentown!“ – „Paranähtused!“

Iga filmipakkumisega kaasnes kas takkakiitmine, paha-
meelepomin või nende kahe segu. Keset kõige tihedamat
filminimede meeldetuletamist märkas Sigrid oma positsioo-
nilt aga varustuseruumi uksele ilmunud Annelit. Ja isegi pea
alaspidi asendis nägi Sigrid selgesti, et Anneli nagu ei kuu-
luta sugugi häid uudised. Ennast kiiresti õigetpidi pööranud,
nägi Sigrid ka seda, et Anneli kõrval seisev Agnes on sellise
näoga, nagu ta tahaks nutma hakata. *Mis nüüd ometigi nii
ruttu juhtunud on?*

Sedakorda ei pidanud Anneli ei vilistama, kätega vehkima
ega üldse midagi ütleva. Tema tõsine näoilme tõmbas hetkega
kõikide tähelepanu.

„Kuulge, mul on täiega kahju. Aga te ei saa vaheajal talli
tulla,“ ütles Anneli siis raskelt. Nüüd ei olnud ime, et kõikide
suud lahti vajusid. Anneli ei keelanud neil kunagi talli tulla!
Jah, ta võis nad tallist lõpuks koju saata, kui neist ära tüdines,
ent talli olid nad alati oodatud!

„Sa teed nalja,“ ütles Andres siis valjusti ning ta näol võbeles
naeratus. Anneli raputas aga aeglaselt pead: „Mu sõbranna, see
norrakas, ma olen temast teile varem rääkinud. Tal on nädalaks
ajaks abi vaja. Ootamatu terviseprobleem, ja ta palus, et ma tu-
leksin. Mu lend läheb homme.“

„Aga ... me saame ju ikka ratsutama tulla? Ja hobuste juur-
de?“ küsis Maria ettevaatlikult. Anneli raputas uuesti pead.

„Ma tean, et te tahaksite. Ja ma tean, kui pettunud te olete, aga kahjuks see ei sobi. Ma rääkisin juba Kristoferiga. Ta ütles, et ta saab oma tegevuste kõrvalt hobuseid välja lasta ja sisse võtta ja neile toitu ette panna, aga see on ka kõik. Ta ei taha sõitjatega kaasnevat vastutust ning egas ta enda taluelu kõrvalt väga ei jõuaks ka.“

„Aga Agnes! Ta on ju praktikant; kas ta mitte sellepärast ei olegi siin, et aidata? Onju? Tema ju saaks vastutada?“ käis Gerda Annelile peale.

„Gerda, ole mõistlik. Agnes just jõudis. Tal on väga head teadmised ja kõik muu, aga ta on siin tallis esimest päeva. Ei oleks mõistlik ega aus sellist vastutust tema õlgadele panna.“

„Aga ...“ hakkas Sigrid ütleva, kui Anneli ta lausa käeviipega katkestas: „Ma tean, te olete pettunud. Mul pole vaja seda isegi kuulda, ma suudan seda kõike juba ette kujutada. Ja need ei ole uudised, mida keegi meist tahaks, aga muud varianti ei ole ja kõik. Täna on nagu tavaliselt, homme ka, aga siis jääb talliskäimine pausile. Eks? Olgu, ma pean nüüd minema, Agnesele on uut praktikakohta vaja. Ma lähen vaatan, mis mul õnnestub välja nuputada.“

Nende kahe lahkumise järel täitis ruumi õõnes vaikus.

„Mis asi see nüüd oli?“ küsis Gerda lõpuks tuhmi häälega.

*

Sigrid pidi huulde hammustama, et mitte nutma puhkeda. *Muidugi ei ole see ju maailma lõpp ja mingi suur katastroof, et ei saa nädal aega tallis käia, aga kõik meie plaanid ja ideed, mis me juba teinud oleme ... Robke maastikul sõitmine? Ei. Ägedate fotode*

tegemine? Unusta ära. Hommikul vara talli ja õhtul hilja koju? Ei, leia midagi muud! Ulrika ja Harri seltsis millegi vinge ette võtmise? Mitte mingil juhul! Ja just – Harri! Andresel ja Harril on alati ka talliväliselt mingeid omi asju teha ja teisi iga kord kaasa ei kutsuta. Tall on ideaalne koht, kus me saame koos tsillida. Talliuks peab meile avatuks jääma!

Muidugi ei saanud ta teistele oma tagamõtetest rääkida, aga oli raudkindel, et nemadki on pahased, et terve vaheaja plaanid järsku sellisel muutusid. Sigrid otsustas katsetada ja neile kõigile reaalsust meelde tuletada: „Aga kui ta hobuseid ei kordeta ega midagi, siis hobused, kes on nädala puha ...“

„Rohkem kui nädala. Kui ta homme ära läheb ja järgmise nädala pühapäeval tuleb ja meie alles esmaspäeval talli saame, on see pea kümme päeva,“ segas Maria talle vahele.

„Vahet pole. Me ei saa nagunii midagi teha,“ andis Gerda juba alla.

Andres raputas pead: „See on ikka nii nõme. Ma ei saa aru, miks me ei tohiks tulla. Me oskame ju ise kõike teha!“

„Ma arvan, et Anneli ei taha, et me kambakesi siin midagi korraldaksime. Tead küll, juhuks kui midagi valesti peaks minema,“ pakkus Meribel. Teised pidid selle mõistliku selgitusega leppima.

Muidugi oli Anneli varemgi ära käinud, aga see oli reeglina olnud päev või paar ning nad olid sellest teadnud ette pikemalt kui kakskümmend neli tundi!

„Aga huvitav, kas mina ja Sigrid võiksime tulla? Meil on ju ikkagi oma hobused tallis,“ mõtiskles Maria.

„Hõõru jah meile nina alla, et teil on oma hobused!“ läks Gerda kohe põlema.

Sigrid asus Mariat kaitsma: „Kuule, ta ei mõelnud ju nii!“

„Vahet pole, kuidas ta mõtles, ma arvan, et see väga asja ei muuda. Nad võivad ju teie hobused olla, aga tall on ikka Anneli oma,“ porises Andres.

„Aga ... mida me siis teeme? Me ei saa ju lihtsalt nii pikalt tallis mitte käia?“ küsis Maria.

Teised kehtitasid peaaegu et ühel ajal õlgu.

„Passime niisama kodus? Ma ei tea, mängime mingeid arvutimänge või midagi?“ pakkus Sigrid tuseselt, kui vaikus oli juba tubli mitu minutit kestnud. Talve lõpus ja kevadel oli ta jah hea meelega talli asemel kodus istunud ning arvutimängumaailma sukeldunud, aga praeguseks olid asjalood muutunud.

„Me peaks Ulrikale helistama. Ta pidi Ekiga siia tulema. Saab siis treileri ära tühistada ja nii edasi,“ mainis Meribel.

Sigrid ohkas ja otsis telefoni välja: „Ma saadan talle sõnumi.“

Kiiruga toksides proovis ta leida õigeid sõnu. Ei, Anneli polnud neid tallist välja visanud, lihtsalt tallituleku keelanud. Ajutiselt. Ja kuigi naabrimees on nõus hobuste eest hoolitsema, ei ole ta valmis noorte eest vastutama ja vaatama, kuidas nad ratsutavad. *Kui ainult oleks nii, et me oleksime juba täisealised ja Anneli usaldaks meid talli eest hoolt kandma! Siis ei oleks ju probleemi!* Aga selleks, et neid hetkega täisealiseks muuta, oli küll võlukunsti vaja ning kuigi Ulrikat hüüti Metsanõiaks, polnud tal täiesti kindlalt mingeid erilisi võluvõimeid. *Aga mis siis, kui ...*

„Kuulge! Mul on mõte!“ ütles Sigrid järsku ja surus telefoni tagasi taskusse.

„Mis mõte? Me pakkusime ju kõik võimalikud variandid juba välja. Me teame, et Anneli ei taha meid siia omapead

lubada, ning kuna Agnes ei tea tallist mitte midagi, siis tema ka ei kõlba!“ pöörutas Gerda vastu.

„Jah, ma tean. Aga Anneli ei taha meid siia lubada omapead! Ja no naabrimees, jah, tal pole aega meiega tegeleda! Aga Agnes?!“

Teised vaatasid Sigridile segaduses otsa. Tüdruk pööritas silmi. Vastus oli ju nii ilmselge. Kuidas see kellelegi teisele juba kohale polnud jõudnud?

„Anneli ju ütles, et Agnes ei saa siia jääda, sest ta alles jõudis. Ta ei tea tallist mitte midagi!“ alustas Sigrid robinal. „Aga meie teame ju. Mis siis, kui nagu panna kokku meid ja meie praktilised teadmised ning siis Agnese ja selle, et ta on juba ühel praktilikal käinud, õpib seal koolis ja ta töötas Soomes seal tallis, kus ta praktilikal oli. Anneli ju ütles meile juba enne, et Agnes on hästi tubli ja kohusetundlik ja muu pläma! Ja kui kõik meie vanemad nõusoleku annaksid, siis mis tal selle vastu saaks olla?“

„Et siis Agnes jääks siia praktikale ja meie oleksime talle abiks?“ küsis Meribel kahtlevalt.

„Jah!“ viskas Sigrid käed lae poole. „Ja me saaksime vaheajaks talli jääda!“

*

Tagasi linna poole kõndides oli põhiteemaks see, et mida Anneli otsustab. Agnesele oli idee mahamüümine osutunud üllatavalt lihtsaks. Eriti pärast seda, kui nad olid juhtinud ta tähelepanu faktile, kui keeruline oleks nii viimasel hetkel leida vaba ja sobivat praktikakohta. Siis jäi ta põhimõtteliselt kohe nõusse, kuigi muidugi rõhutades, et see sõltub Anneli otsusest.